

[Rytter.]

Grunden til, at der oprindeligt var Modstand imod dem, var, at vi ansaa dem for meget frihedsfjendske, eller rettere sagt, at vi syntes, de kun lod et Skin af Frihed tilbage for Pressen. Men da denne Ulempe efter mit Partis Mening er bortfaldet ved den Formulering, de senere har faaet, anbefaler vi Lovforslagene, og vi haaber, de maa komme til at virke godt.

Der er rejst den Indvending fra forskellig Side, har jeg set i Pressen, at en Bestemmelse i det ene Lovforslag om Slagsmaal er meget vidtrækkende og let vil kunne give Anledning til, at Beviset i disse Sager svækkes. Jeg tror ikke, det er rigtigt. Jeg ser saaledes paa den Bestemmelse, at paa Grund af Sammenhængen med de to foregaaende Paragraffer og den næste Paragraf vil Domstolene ikke være i Tvivl om, at det ikke drejer sig om en almindelig Regel om Slagsmaal, men om en Regel, der kun angaar de Paragraffer, som findes i Lovforslaget; dette saa meget mere, som det ikke er en Ændring i vor almindelige borgerlige Straffelov. Derfor tror jeg ikke, at denne Indvending er rigtig. Jeg tror, Domstolene her vil gøre en anden Fortolkning gældende, men det maa vi overlade til Domstolene. — Da Forslagene nu bliver gennemført, maa vi fra alle Sider haabe, at de kan komme til at virke godt.

Godskesen: Ved Lovforslagets første Behandling tillod jeg mig at sige, at jeg, for at bruge den højtærede Justitsministers Udtryk, er en Autoritetens Mand, det vil sige, jeg vil altid med Glæde medvirke til Foranstaltninger til Opretholdelse af Ro og Orden; men jeg mener, man nøje maa agte paa, at disse Foranstaltninger ikke fører saa vidt, at man derved kommer til at gøre for store Indgreb i Borgernes Frihed og Ret. Ud fra dette Standpunkt hilste jeg i sin Tid som ganske ung Mand med Glæde de Uroløve, som Estrup og Nellesmann for omtrent 50 Aar siden gav under en anden spændt Situation. Jeg tror, at disse Love var tilstrækkelige, men at de paa den anden Side respekterede Borgernes Frihed og Ret paa tilbørlig Maade, og jeg tror, det hurtigt viste sig, at Ministeriet havde truffet det rette, idet det nemlig lykkedes at berolige den oprørte Stemning uden at skabe egentlig Bitterhed, saa at man efter et Par Aars Forløb atter kunde ophæve Uroløvene. Jeg ser nu, at den højtærede Minister træder i Estrups og Nellesmanns Fodspor ved under en ny spændt Situation ogsaa

at ville give særlige Uroløve. Det kan jeg naturligvis kun være glad ved, og jeg kan meget vel gaa med til, at disse Love faar en noget skarpere Karakter end de Love, som Estrup og Nellesmann gav; thi jeg forstaaer vel, at den højtærede Justitsminister trænger til noget skarpere Midler end dem, Estrup og Nellesmann i sin Tid kunde nøjes med. Men det forekommer dog mig og mine Venner, ogsaa mine Venner i Folketinget, at den højtærede Minister er gaaet for vidt, han er gaaet Borgernes Frihed og Ret nærmere, end rigtigt var, og ud fra den Opfattelse har man i Folketinget stillet Ændringsforslag, der ganske betydeligt begrænsede disse Uroløve. I Folketinget blev disse Ændringsforslag forkastet, og da Sagen saa kom herover i Landstinget, forsøgte vi, om man ikke kunde komme igennem med en noget mindre vidtgaaende Begrænsning; vi vilde nøjes med mindre, naar vi dog kunde faa noget. Men den højtærede Minister og hans Partier var ganske uvillige til at gøre nogen som helst Ændring i det, der var blevet vedtaget i Folketinget, og vi havde da intet andet at gøre end at genoptage de Ændringsforslag, som vore Partifæller i Folketinget havde stillet. Disse Ændringsforslag er imidlertid blevet forkastet ved anden Behandling, og vi er derfor ikke i Stand til her i Landstinget at stemme for Lovforslaget. Men jeg har naturligvis ikke meget Haab om, at min Mening skulde trænge igennem, og da jeg altsaa forudsætter, at Lovforslaget vil blive vedtaget uændret, vil jeg stille mig paa samme Standpunkt som den ærede foregaaende Taler. Jeg vil haabe, at der skal komme det bedste tid af det, og jeg vil haabe, at det maa lykkes Ministeren gennem de Forholdsregler, han træffer, at berolige den oprørte Stemning og gennemføre Ro og Orden uden dog at skabe ny Bitterhed, uden at gyde Olie i Ilden. Men for at dette skal kunne opnaas, for at Ministeren kan faa Held med de Bestræbelser i den Retning, som jeg ikke tvivler om, at han vil udfolde, er det af stor Vigtighed, at man ved, hvad Loven egentlig vil sige, at de Loven undergivne er klar over, hvilke Regler de nu bliver underkastet. Det forekommer mig imidlertid, at Loven paa flere Punkter er noget uklar, saa at det er berettiget at ønske, at man allerede i Forvejen kan faa Besked om, hvad man har at rette sig efter, og ikke skal have denne Besked bibragt gennem Bødedomme. Jeg vilde derfor være meget glad, om den højtærede Minister vilde udtale sig om enkelte Punkter.